

Kürti László

viszony

már az első perctől kezdve ki nem állhattam,
de mindenki olyan virágot szagol, amelyet.
én szakítottam az előítéleteimmal, ennyi kreditem
volt rá, ennyivel kellett beérenem. 11.6 colos,
négy gigás, érintőképernyős, de nem volt
billentyűvilágítása, pedig netről azzal rendeltem.
az aksija sem bírt végig egy komolyabb versre
szánt időt. de a megbocsáthatatlan bűne
mégis az, hogy nem képes a rendszer felállni percen belül.
nem nagy elvárás pedig, bármelyik szar gép összekapja
magát ennyi idő alatt...

64

az elmúlt hónapokban be sem kapcsoltam inkább,
ha tehettem. pedig lelke volt a gépnek, ezt volt a baja.
külön igényt, türelmet kívánt, akár az itteni pincér
a sarki étteremben. nem beszélgethetsz a vendéggel,
ha ő szolgál ki éppen, a figyelem most az övé, ez az ő ideje.
hogy a régi idők pincérének mesterfogásai közé tartozik-e,
vagy csak egy személyes hepp, megfejthetetlen.
a többiek más iskola, megelégednek a borraivalók tapintatával.
én viszont tartozom neki, és elválaszthatatlanul hozzá.
túl sokat bíztam már rá, elmúlt évek titkait. és nemcsak
magánbeszélgetések, pillanatképek vagy zavarodott
vallomások tudója. az egész életem rendszerezve ott volt
a „D” meghajtón.

összes közölt és közöletlen vers, próza, doktori
disszertáció, családi nyaralás fotói, szerződések
és versvideók. hiába minden függési viszony, türelem,
kölsönösség, egyszer csak eljön a pillanat, mikor olyat vágsz
a klaviatúrára, ami nemcsak a billentyűket robbantja
ki a géptestből, hanem ripityára töri a vinceszteredet is.
majd csak eztán szólsz elegánsan, nagyvonalúan és széles
mosollyal: *köszönöm, ennyi volt, kérem a ceppet!*